

DE ARTSENPOSITIE IN INDIË

Wij ontvingen wederom enige bijdragen naar aanleiding van het verslag der reis-indrukken van den thans afgetreden voorzitter der Medische Coördinatie Commissie, alsmede naar aanleiding van de critiek, die op dit verslag is uitgeoefend. Zij geven opnieuw blijk van uiteenlopende meningen, ook over ons standpunt, dat er op dit oogenblik geen aanleiding is de gedachtenwisseling over een en ander voort te zetten.

Na rijp beraad besloot de Hoofdredactie haar standpunt niet te wijzigen; slechts geeft zij in dit nummer plaatsruimte aan een ambtelijke verklaring van den voorzitter van de Medische Coördinatie Raad te Batavia.

REDACTIE

DE TANDHEELKUNDIGE OPLEIDING OP BREDER BASIS

In zijn historisch overzicht vergeet de heer MARGADANT een enkele zeer belangrijke datum. Bij het tot stand komen van het Academisch Statuut in 1921 (*Staatsblad* 800) is ook het tandheelkundig onderwijs in principe geregeld en tot universitair onderwijs gemaakt.

Nooit is — voorzover mij bekend — door een student noch door een tandarts, of door enige organisatie gebruik gemaakt van de gelegenheid deze regeling effectief te maken door een desbetreffend verzoek. In deze 26 jaar heeft dus in de tandheelkundige wereld niet de behoefte aan een werkelijk academische opleiding bestaan. Sinds het jaar 1921 zijn verscheiden commissies (ik heb van alle deel uitgemaakt behalve in 1945) werkzaam geweest om het tandheelkundig onderwijs uit te breiden en te verbeteren. Eénmaal heeft een rapport het tot een wetsvoorstel gebracht onder Minister SLOTEMAKER DE BRUÏNE. Dit wetsvoorstel is tijdens de behandeling ingetrokken, naar ik meen op verzoek van tandheelkundige zijde. Zelfs in 1942 is de commissie onder voorzitterschap van prof. BOEKE tot het besluit gekomen, dat wel is waar de tandheelkundige studie in het academisch verband moest worden opgenomen, doch dat de examens grotendeels moesten blijven zoals zij waren. Nu is in 1947, wel onder de druk van het zeer grote aantal studenten (bestaat dat nergens anders?), de nieuwe wet tot stand gekomen. Dure opleiding van 6 jaar, met naar ik vrees tandartsen die van alles heel weinig en van weinig alles zullen weten, om dan nog doctor in de geneeskunde te worden. Ik ben het met den heer MARGADANT eens dat wij een moeilijke overgangstijd zullen krijgen met dalend aantal liefhebbers voor deze opleiding. Moge die tijd kort zijn.

Utrecht, 20 December 1947

A. J. P. VAN DEN BROEK

DE DENERVATIE VAN HET HEUPGEWRICHT

Met belangstelling heb ik het artikel van collega T. A. DONKERSLOOT over de denervatie van het heupgewricht gelezen 1). Het zij mij vergund, naar aanleiding hiervan enkele opmerkingen te maken. Sinds mijn eerste mededelingen 2) over de denervatie van het heupgewricht wegens arthrosis deformans, heeft deze behandeling nog twee maal ter discussie gestaan 3). Onze opvattingen over de waarde van de denervatie zijn sindsdien niet veranderd, zodat de uit mijn voordracht aangehaalde zin „De meeste bevrediging geeft de sensible denervatie” zijn geldigheid ten volle heeft bewaard, hetgeen ook uit de gunstige resultaten van

1) DONKERSLOOT, De denervatie van het heupgewricht, *N.T.v.G.* 3674, 1947.

2) CHAPCHAL, De behandeling van de arthrosis deformans van het heupgewricht. *Ver. v. Heelk.* 15 Dec. 1946. CHAPCHAL, De grenzen der conservatieve en de mogelijkheden der operatieve behandeling van arthrosis deformans van het heupgewricht. *Ned. Ver. van Rheumatologen* 15 Febr. 1947. *N.T.v.G.* 1758, 1947.

3) MULDER, Denervatie van heup- en kniegewricht bij arthrosis deformans. *Ned. Orth. Ver.* 9 Nov. 1947. CHAPCHAL, Paravertebrale sympathicusblokkade met novocaine bij de behandeling van arthrosis deformans coxae. *Ned. Orth. Ver.* 9 Nov. 1947.